

UTRIKES

SVT:s utrikesreporter Christian Catomeris på plats i södra Frankrike. Foto: SVT

Analys: Miljöministern den stora överraskningen

UPPDATERAD 17 MAJ 2017PUBLICERAD 17 MAJ 2017

ANALYS ·

Det är en regering av ett slag man aldrig sett förut i Frankrike, med representanter för partier som legat i skyttegravarna och bekrigat varandra under hela efterkrigstiden. På papperet lever den någorlunda upp till presidentens löften om en jämställd regering som ”varken är höger eller vänster”, med ett inslag av representanter från det civila samhället, vissa helt okända för fransmännen.

Christian Catomeris

Utrikesreporter

En stor överraskning kan noteras: ett känt namn från miljörörelsen Nicolas Hulot får ett eget tungt departement på ett område som tidigare beskrivits som presidentkandidatens Macrons svagaste, det som handlar om miljön och övergången till ett hållbart samhälle.

För övrigt kan noteras: förutom statsministern innehåller regeringen ytterligare ett par ministrar från högern, medan tre kommer från mitten och medan ett par tunga ministerposter, inrikesdepartementet och utrikesdepartementet gått till två välkända socialister.

Första gången en kvinna blir försvarsminister

Noterbart även: en kvinna blir försvarsminister för första gången i landets historia.

Denna regering ser ljuset i en tid då politiken, i alla fall den traditionella, är i kris i Frankrike. Räknar man ihop hur rösterna fördelade sig i presidentvalets första omgång så gick tre fjärdedelar av rösterna till kandidater från partier som inte tidigare suttit vid makten.

Den som drog det längsta strået var alltså den nya rörelsen En Marches! kandidat, Emmanuel Macron.

Hans förmåga att locka till sig politiker från de två block som krigat om makten under hela efterkrigstiden får ses som en bedrift.

Den ”gamla världen” i nya kläder?

I valet försökte hans motståndare peka ut honom som en representant för det gamla, en Hollande nummer två, med hänvisning till att han under en tid varit ekonomiminister i den impopulära socialistiske presidentens regering och dessförinnan arbetat ett antal år i statsförvaltningen.

Nationella Fronten som flyttat fram sina positioner i val efter val och alltså nådde sina bästa resultat i årets presidentval har länge drivit kampanj mot det man kallar för ”systemet” eller UMPS, en sammanslagning av förkortningarna för de två partier som haft makten i Frankrike under efterkrigstiden, högern UMP (numera Republikanerna) och PS, socialistpartiet.

Med ett antal ministrar hämtade från detta ”etablissemang” har man säkert argument att driva linjen vidare inför det parlamentsval som nu stundar.

Denna syn delas även av en annan framgångsrik rörelse i presidentvalet, vänsterrörelsen Les insoumis (närmare 20 procent i första valomgången) vars ledare Jean Luc Mélenchon kommenterade regeringsbildningen på följande vis:

– Den gamla världen är tillbaka, i nya kläder.

Frågan är hur de vänster- och högerväljare som röstat på Emmanuel Macron i den avgörande valomgången med enda syfte att stoppa Nationella Frontens Marine Le Pen nu kommer att reagera på en blocköverskridande regering.

Parlamentsvalet avgörande för den politiska framtiden

Valet till Nationalförsamlingen den 11:e och 18:e juni kommer att bli helt avgörande för om den nya regeringen som just tillträtt också kommer kunna förbli intakt efter valet, och framförallt för Emmanuel Macrons möjligheter att genomdriva de reformer han lovat, bland annat på arbetsmarknadens område.

Frankrike som präglats av starka motsättningar mellan ett höger- och ett vänsterblock har nu erbjudits ett blocköverskridande alternativ. Det finns säkert väljare inom både högern och vänstern som ser med viss välvilja på Macrons försök att bryta dessa gränsdragningar och

också kommer vilja ge hans rörelse, omdöpt till La République en Marche, sitt stöd i valet till Nationalförsamlingen.

Samtidigt finns en stor grupp väljare, kanske hälften av väljarkåren, som är långtifrån nöjd med att det bedrivs en Europavänlig mittpolitik. De vill se radikala åtgärder till skydd för franska jobb, för dem som är mest utsatta och så vill de se ett parlament som bedriver en betydligt tuffare linje gentemot EU.

Om man därtill lägger revanschlustan hos de två skadskjutna etablissemangspartierna Les Républicains och Socialistpartiet kan man förstå att Macron inte kan ropa "Hej!" bara för att han nu lyckats med att nå sitt första mål, att få en blocköverskridande regering.

Utgången i parlamentsvalet som väntar i juni är mer ovisst än det någonsin varit förr.